Габдулла Тукай

Көз

Күрәмсез, дустларым, көз килде тышта;
Озак тормас, килер ак тунлы кыш та.

Китә башлады бездән инде кошлар;
Алар бездән ерак җирләрдә кышлар.

Мисале зәгъфыран саргайды урман,
Игенчеләр игеннәрне дә урган.

Такыр калды татар башы кеби кыр;
Азык эзли — оча тургай да пыр-пыр.

Чыгып баш калкыта сахрада уҗым,
Яшел хәтфә шикелле итә җем-җем.

Кояш та яктысын киметте шактый;
Тәәссеф! Басты золмәт, китте якты.

Колакны шаулата инде суык җил,
Тулып эчкә, өрә, мисле куык җил.

Ничәйтсәң дә, күңелсез көз, күңелсез;
Чәчәксез көз, үләнсез һәм дә гөлсез.

Мазарыстанга охшап калды кырлар;
Чирәмсездер тигез җирләр, чокырлар.

Үлеп торсам иде мин алты айдай,
Эреп бер йокласам мин сары майдай.

Шулай йоклап, бәһар җиткәндә торсам,
Торып тагы яшел җирдә утырсам, —

Бәхетле шул заман, мин бик бәхетле,
Булырмын шаһ, бәхетле һәм тәхетле.

1906 ел